

The SUNDAY TIMES BESTSELLER

KAVIAREŇ
*Pumpkin
Spice*

LAURIE GILMORE

metafora®

KAVIAREŇ
*Pumpkin
Spice*

LAURIE GILMORE

Laurie Gilmore

Kaviareň Pumpkin Spice

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 275. publikáciu

Z anglického originálu *The Pumpkin Spice Café* vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2023 do slovenčiny preložila Anna Chelemendíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 272
Tlač FINIDR, s. r. o.

Copyright © Laurie Gilmore 2023
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024, translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd.
Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.
Translation © Anna Chelemendíková, 2024

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie **AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8090-780-8 (ePub)
ISBN 978-80-8090-779-2 (pdf)
ISBN 978-80-8090-778-5 (print)

*Venujem tomu najbradatejšiemu, najväčšiemu
milovníkovi flaneliek, ktorého poznám.
Ďakujem, že si pre mňa večným prameňom inšpirácie.*

1. kapitola

Jeanie Ellisová ešte nikdy nezabila muža, no dnes v noci sa to možno zmení. Zúfalé časy si vyžadujú zúfalé riešenia. Pevnejšie zovrela v pästi bejzbalovú pátku, keď sa zakrádala po vratkom zadnom schodisku.

Nespala už tri noci – odkedy sa presťahovala do bytu nad kaviarňou, ktorá patrila jej tete. Teda, technicky povedané, nad *svojou* kaviarňou. Jeanie bola oficiálne novou majiteľkou kaviarne Pumpkin Spice, veľkej pýchy jej tety Dot, až do dňa presne pred dvoma týždňami, keď jej teta oznámila, že odchádza do dôchodku a na pár týždňov odlieta do Karibiku, aby popracovala na svojej ideálnej farbe opálenej pokožky. Dot si zjavne nevedela predstaviť nikoho vhodnejšieho, kto by mohol prevziať jej milovanú kaviareň, ako jej obľúbenú – a *jedinú*, ako podotkla Jeanie – neter. Tento nápad sa však Jeanie zdal úplne absurdný, keď po špičkách schádzala z posledného schodu, pripravená na boj.

Každú noc počula zvláštne zvuky. Akési škriabanie kombinované s občasným buchotom. Najprv sa to snažila pripísať vetru

alebo nejakému zvieratú, ktoré sa preháňalo po uličke za domom. Nechcela dovoliť svojej mysli, aby sa ako zvyčajne uberala cestou najhoršieho scenára. *Nedovolila* by si predstavu, ako sa po jej zadných schodoch zakráda sériový vrah na úteku. Ten buchtot určite nespôsobil ozbrojený lupič, ktorý si prišiel vziať tie mizerné drobné, ktoré mala jej teta v pokladnici.

Jeanie začínala odznova.

Jeanie bola nová žena.

Malebné prímorské mestečko Dream Harbor a jeho obyvatelia o nej nevedeli nič a ona z toho plánovala vyťažiť maximum.

Jej pozornosť upútal šuchot pri zadných dverách. Svoj plán „nový život, nová Jeanie“ chcela naplniť hneď, ako zistí, čo jej v noci nedovolí spať. Nikto by nedokázal žiť pokojným, harmonickým malomestským životom, keď za jeho zadnými dverami číha vrah. To bolo predsa logické.

Pousmiala sa nad tým, že držala v ruke pátku, a prešla úzkou chodbou medzi schodmi a dverami, ktoré viedli do uličky za kaviarňou. Hoci „ulička“ asi nebolo to správne slovo. Ulička vyvolávala predstavy preplnených odpadkových košov a pobežujúcich potkanov. Lenže Jeanie už nebola v Bostone. Bola v mestečku Dream Harbor, o ktorom bola presvedčená, že si ho niekto musel skutočne vysnívať. Bolo príliš idylické na to, aby vzniklo prirodzenou cestou. Nie, priestor za kaviarňou a ostatnými podnikmi na Hlavnej ulici bol skôr niečo ako ich vlastná malá bočná ulica s miestom pre zásobovacie vozidlá a úhľadné odpadkové kontajnery. Dokonca si všimla, že niektorí majitelia iných obchodov si tam počas dňa robili prestávky a prehodili spolu zopár slov. Niežeby sa už stihla s niekým porozprávať. Ešte nebola celkom pripravená na to, že je tu nová.

Jeanie pokrútila hlavou. Myšlienkami bola niekde inde a práve jej hrozilo, že ju zavraždia. Čokoľvek sa pohybovalo po tej uličke,

nedalo jej to spať, a po troch nociach bez spánku sa ledva držala na nohách. Oprela si pátku o plece a siahla po kľúčke. Už takmer svitalo a cez okienko nad dverami prenikalo slabé sivasté svetlo.

Ach, ako dobre, pomyslela si Jeanie. Aspoň uvidím útočníka skôr, ako zomriem. S touto nie veľmi príjemnou myšlienkou v hlave – ktorá vôbec nepatrila do hlavy pozitívnej novej ženy, ktorou chcela byť – prudko otvorila dvere...

A ocitla sa zoči-voči debne s malými tekvicami.

Tekvice? Nezáležalo na tom, pretože skôr, než si Jeanie uvedomila, o aký druh zeleniny ide, prehovoril urastený muž, ktorý držal debnu s malými tekvicami.

Či aspoň zo seba prekvapene vydal chrapľavý zvuk, ktorý Jeanie pripomenul, že práve drží bejzbalovú pátku a zrejme pôsobí dosť agresívnym dojmom. Takmer ju pustila, no vtom si uvedomila: ešte vždy to bol vysoký, neznámy muž. Tekvice-netekvice, asi by ešte mala ostať ostražitá.

„Kto si?“ opýtala sa a jednou rukou pritom držala dvere pre prípad, že by ich musela zabuchnúť pred nosom tomu záhadnému tekvicovému mužovi.

Trochu nadvihol tmavé obočie, akoby ho jej otázka prekvapila. „Logan Anders,“ povedal, akoby jej to malo všetko vysvetliť. Nevysvetlilo.

„A čo robíš v mojej zadnej uličke, Logan Anders?“ opýtala sa.

Frustrované si povzdychol a zamrivil sa s debnou v rukách. Zrejme bola ťažká, ale Jeanie nechcela ohroziť svoju bezpečnosť len preto, lebo tento mladý muž s debnou plnou zeleniny, v obnosennej flanelovej košeli a s hustou bradou vyzeral ako stelesnenie jesennej hojnosti. Jej pohľad ešte chvíľu zotrval na jeho tvári. Chcela ju lepšie preskúmať pre prípad, že ho bude musieť neskôr opísať polícii. Všimla si, že má dlhý rovný nos a červené líca.

Policajt by sa jej mohol spýtať, či mal dlhé mihalnice, a odpoveď by znela áno. Pre vyšetovanie by mohlo byť mimoriadne dôležité, že aj v slabom rannom svetle bolo zjavné, že má nebezpečne modré oči.

„Je štvrtok.“

Jeanie zažmurkala. Mal deň v týždni niečo spoločné s tým, prečo tu bol tento mladý muž, ktorý ju nenechal spať?

„A ty ma nenecháš spať od pondelka,“ povedala.

Teraz bol Logan ten, kto sa tváril zmätene. „Práve som sem prišiel.“ Posunul si debnu v rukách a napol svaly na predlaktiach. Musela byť naozaj ťažká, no neurobil žiadny pohyb, aby s ňou vošiel dovnútra alebo ju položil.

„Nuž, celý týždeň som počula čudné zvuky a snažila som sa presvedčiť samu seba o tom, že je to iba vietor alebo mýval, alebo niečo podobné. Lenže potom mi napadlo, že presne toto si asi ľudia hovoria tesne predtým, ako im vrah vtrhne do dverí.“

Logan sa trochu uškrnul a rozšírili sa mu oči. „Vrah?“

Jeanie cítila, ako jej horia líca. Možno sa nechala uniesť svojou fantáziou. „Alebo niečo podobné...“ Jej hlas zoslabol. Nebola si celkom istá, čo má tomuto neznámemu mužovi povedať, a on vyzeral byť rovnako zmätený. „Takže, čo tu robíš?“ oslovila ho.

„Nuž, každý štvrtok rozvážam zeleninu,“ ukázal hlavou na škatuľu so spomínanou zeleninou.

Jeanie sa strhla. Dodávateľ. Samozrejme. Teta Dot jej počas toho dňa pred svojím odchodom povedala toľko pokynov a Jeanie si nič z toho nezapísala. Kaviareň bola zatvorená, odkedy sem prišla, a ona stále nemala v hlave presný plán, čo všetko má urobiť. Našťastie tu bol Norman, dlhoročný prevádzkar kaviarne, ktorý jej pomohol. Ubezpečil ju, že do víkendu dajú kaviareň do poriadku.

Logan sa opäť zamrvil so škatuľou. S tou ťažkou škatuľou, ktorú stále držal v rukách.

„Prepáč!“ Jeanie ustúpila a mávla rukou ku kaviarni. „Poď ďalej. Nájdeme miesto, kam dáme tie... hm... tekvice?“

Logan zaváhal vo dverách a pohľadom prechádzal medzi Jeaninou tvárou a pálkou, ktorá sa jej stále opierala o plece.

„Ach! Prepáč. Neudriem ťa po hlave. Sľubujem.“ Pokúsila sa mu venovať upokojujúci úsmev, ale nezdalo sa, že by to pomohlo. Ešte stále postával vo dverách.

„Naozaj ma to mrzí, myslela som si, že si vrah. Nemyslím to osobne. Len som už tri noci nespala a niečo tu dole robí hluk, prisahám. A stále sa snažím nejako spracovať celú tú vec so zdedenou kaviarňou.“

Logan na ňu hľadel, v očiach mal stále váhanie. Dočerta. Asi ho už vystrašila. Jeanie sa počas života už viackrát stalo, že ju nazvali „príliš intenzívnou“. Bola si celkom istá, že toto slovné spojenie sa viackrát mihlo aj v jej žiackej knižke. Bolo to niečo, s čím sa snažila pracovať v rámci svojej novej osobnosti, novej Jeanie. Menej rozprávania. Menej prílišného premýšľania. Menej intenzity.

Zhlboka sa nadýchla a pomaly vydýchla. Kaviarenská Jeanie bola pokojná, vyrovnaná. Iba priateľská majiteľka kaviarne v susedstve, ktorá sa usmeje a pripraví obľúbený nápoj. A netára o svojich teóriách o tom, kto alebo čo sa ju v daný deň pokúša zabiť, ani o najnovších ekologických katastrofách a topiacich sa ľadovcoch, ani o osemnástich veciach, ktoré musí ešte dnes stihnúť.

Snažila sa pôsobiť v duchu slobodomyselnej tety Dot, hoci si priała, aby táto žena bola o niečo menej bezstarostná a nechala jej konkrétnejšie pokyny. Pokúsila sa o jemnejší, milší úsmev. Mala však pocit, že je silený. „Prosím, poď ďalej. Tá debna musí byť ťažká.“

Logan mierne prikývol na znak súhlasu. „Zvyčajne ju nechávam tu.“

„Aha.“ Takže ho nevystrašil jej monológ, iba prerušila jeho obvyklý pracovný postup. Veľmi dobre chápala, ako to môže človeka vyviesť z miery.

Keď jej obľúbenú kaviareň na rohu na týždeň zatvorili, ledva fungovala. A dôvodom nebol nedostatok kofeínu. V meste nebola núdza o kaviarne, ale žiadna z nich nebola tá jej. Celý týždeň mala zlú náladu.

Tentoraz bol jej úsmev úprimný. „Nuž, teraz si tu a ja som hore. Čo povieš na šálku kávy?“

2. kapitola

Loganovi sa nová majiteľka kaviarne Pumpkin Spice pozdávala viac, keď sa mu nechystala rozbiť hlavu bejzbalovou pálkou. Nechcel sa však príliš zdržiavať. Mal prácu, ktorú musel urobiť, dodávky tovaru, ktoré musel vybaviť, a klebetných obyvateľov mesta, ktorým sa chcel vyhnúť. Naozaj nemal čas na to, aby tu s ňou sedel a popíjal kávu pred svitaním, ale nevyzeralo to, že by mal možnosť tomu uniknúť. Alebo sa dostať k slovu. Dotina neter neprestávala rozprávať, odkedy ho vyzvala, aby vošiel dovnútra.

Počas posledných piatich rokov, odkedy začal viesť farmu, nechával každý štvrtok pri zadných dverách Dotinho domu štyri debny s tovarom. Rád bol v meste skôr, ako vyšlo slnko a ľudia sa vyrojili do ulíc. Rád vybavoval svoje záležitosti skôr, ako sa otvorili všetky prevádzky.

Logan si nepotrpel na zdvorilostné rozhovory. Neznášal špekulácie o počasí. Nepotreboval vedieť o najnovšom škandále v meste. A ešte menej sa mu páčilo byť súčasťou najnovšieho

mestského škandálu. Takže čím rýchlejšie bol hotový s rozvojom, tým skôr sa mohol vrátiť späť do ticha farmy – alebo aspoň do takého ticha, aké len môže byť na farme s poltuctom sliepok, dvoma staršími kozami, jednou zachránenou alpakou a babičkou, ktorá milovala rozprávanie. Našťastie bol jeho starý otec rovnako tichý ako on. Jeho babička rečnila dosť aj za dvoch. Takmer toľko ako táto Jeanie.

„Takže, čo si myslíš, že chcela moja teta urobiť s tými... hm, malými tekvicami?“ spýtala sa a pozrela sa na debnu, ktorá mu ležala pri nohách. Stála za pultom, jednu ruku mala položenú na boku a druhou si prechádzala po tenkých pramienkoch vlasov, ktoré sa jej uvoľnili z rozstrapateného drdola.

„Divými tekvicami,“ opravil ju Logan zo svojho miesta na druhej strane pultu.

„Správne. Divými tekvicami. To som chcela povedať.“ Jeanie sa stále tvárila zmätene. „Lenže... tie nie sú jedlé, však?“

Takmer sa rozosmial. Takmer. Stále bol príliš otrávený na to, aby sa smial. „Nie, tie nie sú na jedenie.“

Jeanie sa zahľadela na zvyšné tri debny, ktoré zanesol dnu namiesto toho, aby ich nechal na ich bežnom mieste pred dverami. Na mieste, kde ich vždy nechával. Na mieste, kde by ich najradšej nechal dnes ráno. „Predpokladám, že ten zvyšok je určený na koktaily, teda na smoothies, ktoré teta pridala do nápojového lístka.“

Logan prikývol. Toto mesto milovalo smoothies. Niežeby sa na to chcel sťažovať. Smoothies znamenali, že kaviareň potrebuje veľa čerstvého ovocia a zeleniny z jeho farmy. Smoothies boli dobré pre obchod.

„Tie malé divé tekvice sú len okrasné,“ povedal, čím oboch ušetril ďalších dohadov.

Jeanie sa rozžiarili oči, akoby vyriešil problémy celého sveta. Snažil sa ignorovať, ako sa mu v hrudi rozohorela pýcha pri pohľade na jej spokojnú tvár. Už dávno sa mu nepodarilo vyriešiť niekoho problémy.

„Samozrejme! To mi predsa mohlo napadnúť. Môže za to ten nedostatok spánku!“

Oprela si lakte o pult a bradu vložila do dlaní. Cez ošúchané tričko a pyžamové nohavice mala prehodený starý priveľký sveter, ktorého rukávy jej zakrývali ruky. Bol si celkom istý, že jej nohavice majú vzor malých ježkov, ale veľmi sa snažil nevšimáť si to.

Veľmi sa snažil nevšimáť si na Jeanie veľa vecí. Napríklad to, aké výrazné bolo jej tmavé obočie a ako sa neustále hýbala – rýchlymi a efektívnymi pohybmi mu pripravovala kávu. Bola stelesnením protirečení. Kompetentná, ale zároveň stratená. Rýchlo sa vedela usmiať, ale rovnako rýchlo zamračiť, v jej očiach sa odzrkadľovala každá emócia. Mala tmavohnedé, takmer čierne oči, rovnakej farby ako jeho káva.

Jeanie si rukou pretrela tvár, čím prerušila ten čarovný okamih. Ako dlho na ňu civel? Zívla a natiahla si ruky nad hlavu. Tričko sa jej zdvihlo spolu s rukami a Logan odvrátil pohľad od odhaleného kúska kože nad jej pásom. Rozhodne si to nechcel všimnúť.

Keď sa na ňu opäť odvážil pozrieť, znovu sa opierala laktami o pult. Pod očami mala tmavé kruhy, čierne vlasy na temene hlavy strapaté. Jej zhrbený, skleslý postoj v ňom vyvolal akýsi pocit. Neprijemný pocit. Pocit, na ktorý práve teraz nemal čas.

Otvoril ústa, aby jej povedal, že musí pokračovať v rozvoze, ale ona sa už zasa dala do reči.

„Je to také zvláštne. Stále počujem tie zvuky. Každú noc. Myslíš si, že tu straší?“

Loganovi takmer zabehla káva. „Straší?“

„Áno.“ Vystrela sa a oči sa jej rozžiarili s novou teóriou. „Straší. Možno tu žijú duše, ktoré nie sú spokojné s novou majiteľkou.“

„Duše?“ Bolo príliš skoro ráno na takéto šialenosti.

„Duchovia, duše, ja neviem.“ Jeanie mávla rukou, akoby nezáležalo na slovách, ktorými sa strašenie opisuje. „Niekomu prekáža, že som tu.“

„Naozaj si nemyslím...“

„Iné logické vysvetlenie neexistuje.“ Prekrížila si ruky na hrudi. Prípad bol uzavretý. „Na tomto mieste určite straší.“

„Neexistuje iné vysvetlenie?“ Loganova šálka hlasno klesla na pult. Toto bolo príliš. „Mývaly, staré rúry, prievan v oknách, tvoja vlastná fantázia.“ Na prstoch počítal ďalšie vysvetlenia. Jeanie nánho pri tom poslednom zúžila oči, ale on pokračoval. „Mohli by to byť aj decká z mesta, ktoré sa tu poflakujú. Existuje nekonečné množstvo vysvetlení, ktoré dávajú väčší zmysel ako duchovia. Teraz už naozaj musím ísť...“

„Čo myslíš tým, že sa tu poflakujú decká?“

Logan si vzdychol a odolal nutkaniu začať si trhať vlasy z hlavy. „Ja neviem. Možno sa nejaké decká motali v zadnej uličke.“

Jeanie pomaly prikývla v snahe prijať túto novú teóriu.

Logan posunul šálku na pulte, práve sa chystal poďakovať a rozlúčiť.

Lenže Jeanie bola rýchlejšia. „Tak čo s tým urobíme? Naozaj sa potrebujem vyspať.“

„My?“ Odstúpil od pultu. Možno by sa mohol jednoducho otočiť a utiecť. Posledné, čo potreboval, bolo, aby sa ešte viac zaplietol s novou majiteľkou kaviarne. Už počul, ako to pretriasajú dámy z knižného klubu. Klebety boli ich primárna záľuba.

Jeanie prikývla. „Si jediný kamarát, ktorého mám v tomto meste. Nemôžem sa sama postaviť gangu tínedžerov.“

„*Gang* je trochu prehnané,“ zamrmlal, stále cúvajúc ku dverám, ale Jeanie ho nasledovala. Na sto percent mala na pyžame ježkov. Odmietal to považovať za rozkošné.

„Prosím! Som tu nová a mám pocit, že vôbec netuším, čo robím...“ Pokrútila hlavou a jej hlas stíchol. „Prepáč. Nie je to tvoj problém.“ Usmiala sa. „Poradím si s tým.“

Jej silený úsmev v ňom opäť vyvolal akýsi nedefinovateľný pocit. Vyzerala tak... tak stratene. Aj keď sa usmievala a odhrnula si vlasy z tváre, v snahe uistiť ho, že je v poriadku. Očividne nebola. A to ho rozrušilo ešte viac ako jej neustále rozprávanie.

Dopekla. „Príď dnes večer na mestskú schôdzu,“ povedal.

„Mestskú schôdzu?“

„Áno.“ Prešiel si rukou po brade a už teraz ľutoval svoje ďalšie slová. „Verejné schôdze mesta sa konajú každý druhý štvrtok. Môžeš tam predniesť svoj... hm... problém. Dostať nejakú pomoc.“

Jej úsmev sa rozžiaril a zrazu bol opäť skutočný. *Ach, nie.* Jeanin skutočný úsmev bol ešte rozkošnejší ako tí prekliati ježkovia. Ako to, že v jeho zvyčajnom rannom rozvoze nastal taký drastický obrat?

„Ďakujem! To je výborný nápad.“ Jeanie si zopla ruky pred sebou, akoby si chcela zabrániť v tom, aby ich natiahla na objatie. Logan nevedel, či sa mu tým ulavilo, alebo ho to sklamalo.

Musel ísť. Jednu ruku mal na kľučke dverí, už tam takmer bol. Takmer sa vrátil k svojmu normálnemu ránu, k svojmu blaženému tichu.

„Budeš tam?“ Jeanina otázka ho zastavila skôr, ako stihol ujsť. Logan zvyčajne chodieval na mestské schôdze, len ak ho k tomu prinútil nejaký problém na farme, aj to iba vtedy, ak bola jeho stará mama príliš zaneprázdnená svojím krúžkom pletenia na to, aby išla do mesta. Jeho starý otec by si radšej nechal vytrhnúť

zuby, a to bez narkózy, ako by sa mal zúčastniť na mestskej schôdzi (jeho slová).

Logan sa tam tento týždeň nemal potrebu ukázať, a predsa sa z nejakého dôvodu pristihol, ako hovorí: „Áno, budem tam.“

Do svetla pred úsvitom ho nasledoval Jeanin nadšený piskot.

Knižný klub bude mať o čom klebetiť.

3. kapitola

Dobrý deň, som Jeanie Ellisová, Dorothina neter a nová majiteľka kaviarne Pumpkin Spice. Mám trochu problém s nočným hlukom...

S nočným hlukom? Vyznela by ešte bláznivejšie ako dnes ráno. Jeanino koleno poskakovalo hore-dole napriek jej pokusom zastaviť ho. Bola nervózna. Chcela na tejto schôdzi urobiť dobrý prvý dojem a odkedy sem prišla, svoj krátky prejav si v hlave prešla aspoň desaťkrát. Prišla o dvadsať minút skôr.

Sedela v zadnej časti miestnosti; vrzgala pod ňou stará podlaha a azda ešte staršia stolička. Po miestnosti sa premávala iba hŕstka ľudí, ktorí sa zdravili s ľahkosťou a dôvernosťou, akú nezažila od detstva. Chýbalo jej to. Pocit, že niekam patrí, pocit domova. Ani netušila, že jej to chýba. Fakticky utiekla z mestečka, v ktorom vyrastala, hneď ako dokončila strednú školu, pripravená vyslobodiť sa z jeho obmedzujúcich hraníc. Lenže postupom času nadšenie z mesta, z davov ľudí a betónu stratilo svoje čaro.

Zamrvila sa a stolička pod ňou zlovestne zaškrípala. Jeden starší pán sa na ňu priateľsky usmial a kývol jej na pozdrav, keď prechádzal okolo, aby sa pripojil k skupine zhromaždenej pri pódiu. Jeanie zdvihla ruku, aby mu pozdrav opätovala, no on už bol preč. V snahe zahriať si ruky a zabrániť tomu, aby sa jej triasli, si ich vložila medzi stehná, a sledovala, ako sa skupina zvíjala s týmto mužom a dobrácky si ho doberala kvôli jeho žiarivo zelenej kravate. Jeanie si nevedela spomenúť, kedy naposledy s niekým takto žartovala. Kedy naposledy mala pri sebe takých ľudí, s ktorými by sa mohla stretnúť a takto vtipkovať. Za posledných niekoľko rokov sa stal jej najbližším priateľom jej brat. A ich vzťah sa skladal z občas vymieňaných esemesiek, vtipných obrázkov a občasného chatu cez FaceTime.

Jeanie sa ešte viac zababušila do svojho kabáta. Bola tam riadna zima, hoci radiátory lemujúce steny bežali na plné obrátky.

Verejné mestské schôdze sa konali v pôvodnej budove radnice, ktorá bola podľa nápisu na tehle na fasáde budovy postavená v roku 1870. Jeanie si nevedela predstaviť, ako asi vyzerala v roku 1870, no dnes večer vyzerala ako malá sála s niekoľkými radmi kovových skladacích stoličiek a pódium vpredu. Javisko za pódium bolo vyzdobené a nachystané na to, čo by podľa Jeanie mohlo byť jesenné divadelné predstavenie. Ručne maľované kulisy s tekvicami a jablňami lemovali zadnú časť javiska a vpredu boli pohodené balíky sena. Jeanie si predstavovala deti v kostýmoch, ako tam tancujú a mávajú rodičom v publiku. Bolo by to rozkošné, tým si bola istá. Hoci pochybovala o bezpečnosti, pokiaľ išlo o umiestnenie detí na také staré javisko. Udržali by ich tie staré drevené dosky?

Vyhnala tieto myšlienky z hlavy a presunula pohľad späť k dvojkrídlovým dverám, ktoré viedli do miestnosti. Logan tam stále

nebol. Možno súhlasil s tým, že príde, iba preto, aby ju umlčal. Nebolo by to prvýkrát, čo by s ňou niekto súhlasil len preto, aby ju prinútil byť ticho. Ako zvyčajne, bola príliš intenzívna. Vyrhla všetky problémy a teórie svojho nevyspatého mozgu priamo k nohám toho tichého farmára. Veľmi príťažlivého, veľmi tichého farmára.

Prechádzala si rukami po stehnách a snažila sa skrotiť svoje poskakujúce koleno. Nezáležalo na tom, že Logan bol pekný. Veľmi, veľmi pekný. Keby existoval týždenník s názvom *Sexi farmár*, bol by zaručene na jeho obálke.

Nezáležalo na tom, pretože láskovanie s peknými farmármi nebolo súčasťou plánu „novej Jeanie“. Súhlasila s bláznivým nápadom svojej tety, aby po nej prevzala kaviareň, preto, aby mohla začať odznova.

Posledných sedem rokov strávila Jeanie tým, že pracovala ako výkonná asistentka generálneho riaditeľa spoločnosti Franklin, Mercer & Young Financial. Až kým jednej noci riaditeľ nedostal infarkt a nezomrel za svojím pracovným stolom. A práve Jeanie ho takto našla na druhý deň ráno. Jeho prázdne oči na ňu hľadeli, keď vstúpila do jeho kancelárie s kávou v ruke. Škrvna od kávy na koberci, kam jej v tom šoku spadol hrnček, tam zostala aj po jej odchode.

Lekár zhodnotil, že jeho infarkt bol spôsobený stresom. A tiež Marvinovou prišernou stravou, ktorá sa skladala prevažne zo slaniny a z neskorých večerných dobrôt z donášok. Lenže Jeanie si zapamätala najmä tú časť o strese. Bola toto jej budúcnosť? Pracovať a pracovať, až kým to jej srdce jednoducho nevydrží a nevzdá sa?

Jeanie mala tendenciu premýšľať príliš veľa. Rozprávať príliš veľa. Pracovať príliš veľa. Odpočinok a relax jej veľmi nešli. Nevedela byť pokojná a vyrovnaná. Kvôli svojmu zdraviu však bola

odhodlaná skúsiť to. Zrazu sa jej skutočnosť, že jej život sa skladal len z práce, pár známych z kancelárie, s ktorými išla občas v piatok na drink – keď nebola príliš vyčerpaná na to, aby sa k nim pridala –, a jej žalostných a sporadických pokusov o randenie, zdala ako veľmi veľký problém. Smrteľne vážny problém.

Keď len niekoľko týždňov po Marvinovej smrti vymyslela teta Dot plán, aby sa Jeanie presťahovala do Dream Harbor a prevzala po nej kaviareň, zdalo sa jej to ako dokonalý únik. Až na to, že teraz si bola istá, že v tom už zlyháva. A to najmä po jej malom rannom maléri so sympatickým farmárom. Takmer mu odtrhla hlavu a potom mu pílila uši rýchlosťou tisíc slov za minútu. Videľa jeho zdesený výraz. Netúžil po ničom inom, iba po úteku.

Znova sa pozrela na dvere. Bol tam iba malý hlúčik starších žien, ktoré sa hrnuli dnu. Usmievali sa na ňu, keď si sadali na svoje miesta.

Bude to tak ozaj najlepšie. Jeanie tiež nebola dobrá vo vzťahoch, ktoré trvali dlhšie ako pár týždňov, a krátky románik v takom malom mestečku ako toto sa zdal byť hrozným nápadom. Niežeby s ňou Logan chcel mať románik. Niežeby si s ňou chcel dnes ráno aspoň vypiť šálku kávy, ak by ho neprinútila urobiť to...

„Ahoj.“ Jeho stručný pozdrav ju vytrhol z myšlienok, keď sa posadil vedľa nej. Voňal ako vzduch vonku, ako jesenné lístie a dym z horiaceho dreva. Jeanie odolala nutkaniu prisunúť sa bližšie k jeho teplému telu v miestnosti, v ktorej prefukovalo.

„Ahoj.“ *Buď v pohode, nehroť to.* Kradmo sa naňho pozrela, keď sa usadil. Stále bol fešák. *Došľaka.* „Aký si mal deň?“ opýtala sa. Len obyčajná otázka pre nového známeho. Žiadne bláznivé, strašidelné teórie o strašidlách.

„Hm... dobrý.“ Odkiaľal si. „Normálny.“

Jeanie sa usmiala. „Normálny je dobrý.“

Logan prikývol. „Ak máš rada normálnosť, táto schôdza sa ti nebude páčiť.“

Jeanin úsmev sa ešte viac rozšíril. Bol to azda malý žart od vážneho farmára? „Na schôdzach Dream Harbor, ktoré sa konajú každé dva týždne, sa azda dejú divoké veci?“

„Len vydrž.“ Naklonil sa k nej a jeho hlboký hlas v nej zarezonoval.

Nebol však čas na to, aby sa zaoberala týmto pocitom, ktorý v nej vyvolával zimomriavky, pretože sála sa plnila a Jeanie bola zaneprázdnená pozorovaním okolitého diania.

Ludia sa začali usádzať na svoje miesta, vzduch v miestnosti sa s prílivom tiel výrazne oteplil. Hlasný smiech upriamil Jeaninu pozornosť na niekoľko radov pred nimi. Zdrojom smiechu bola žena, zrejme štyridsiatnička – hoci ak ňou bola, na svoj vek vyzerala skvele, čo ešte viac zapadalo do Jeaninho plánu žiť v malom meste. Ľudia tu tak pomaly starnú! Žena sa opäť rozosmiala, polodlhé rovné čierne vlasy rámovali jej okrúhlu tvár. Postavila sa medzi staršiu ženu s krátkymi sivými vlasmi a dvadsiatnika, ktorý hlasno rozprával a každé svoje slovo zvýrazňoval aktívnou gestikuláciou.

„Knižný klub,“ zamrmlal jej Logan do ucha.

„Knižný klub,“ ticho zopakovala Jeanie a sledovala, ako sa do rozhovoru z vedľajšieho radu zapojili ďalšie dve ženy. Jedna z nich mala na hrudi uviazané bábätko v nosiči. „Vyzerajú, že sa bavia.“

„Bavia. Ha. Oni riadia toto mesto.“ Loganov zlovestný tón bol v úplnom rozpore s veselou, vysmiateou skupinkou pred nimi. Najmä keď sa čiernovlasá žena otočila a veselo mu zamávala.

Logan zastonal a zamával jej späť.

Zvyšok skupiny sa obrátil a Jeanie spozorovala, ako sa im rozžiarili oči, celá skupina sa zjavne tešila, že ho vidí.

„Logan! To je ale vzácnosť,“ oslovila ho staršia žena.

„Ahoj, Nancy.“

„Chýbaš nám na našich knižných stretnutiach,“ povedal mladík a žmurkol. Naozaj žmurkol?

„Nikdy som nechodil na vaše stretnutia,“ zamrmlal Logan.

Mladý muž sa zasmial. „Možno to nebol úmysel, ale sme radi, že si sem prišiel. A hlavne teraz, keď sme čítali *Vášeň na poliach – Farmár a dojička*.“ Mladík rozprával tak nahlas, že to bolo počuť v celej miestnosti. Zopár ľudí sa zachichotalo a otočilo sa k Loganovi.

„Ach, bolo to také dobré.“ Žena s bábätkom sa potľapkala rukou po hrudi a zatvárila sa, že sa chystá omdlieť, sediac na stoličke.

Keď sa Jeanie ukradomky pozrela na Loganovu tvár, všimla si, že nad bradou bola jasne červená. Potlačila v sebe úsmev.

„Ty si nová majiteľka kaviarne?“ opýtala sa jej čiernovláska. „Ja som Kaori.“

„Jeanie. A, áno, som nová majiteľka.“

„Prosím, otvor ju čo najskôr!“ povedala jej pani s dieťaťom, s úsmevom a predstieranou výčitkou v hlase. „Už ma nebaví stretávať sa v Kaorinom dome. Je tam príliš veľa zbytočností. Všetade samé rozkošné vázy a čudné čačky. Mám z toho husiu kožu.“

Kaori hravo plesla ženu po pleci. „Isabel si nevšímaj. A vitaj v Dream Harbor.“

Dámy z knižného klubu sa následne vrátili k svojim rozhovorom.

„Tak *Vášeň na poliach*, čo?“ opýtala sa Jeanie, neschopná odolať.

Logan si odkašľal a zamrivil sa na stoličke, ktorá pod ním hlasno zavrzgala na protest. „Nečítal som to.“

„Škoda. Znie to dobre.“ Potlačila v sebe smiech pri predstave, že Logan číta knihu o farmárovi a dojičke, a prinútila sa nepredstavovať si samu seba v úlohe spomínanej dojičky.

„Asi by som tú kaviareň už mala otvoriť. Nechcem si pohnevať knižný klub.“ Myslela to ako žart, ale aj ona počula vo svojom hlase tú neistotu. Vkradol sa doň stres z toho, že ešte nebola pripravená otvoriť.

„Nerob si o nich starosti. Iba hľadajú miesto, kde by mohli ľuďom vnucovať svoju červenú knižnicu.“

Jeanie zdvihla zrak práve včas, aby zachytila náznak úsmevu na jeho tvári. Ďalší vtíp.

„Nuž, to by sme nechceli. A určite by sme nechceli robiť z farmárov sexuálne objekty.“

Loganov úsmev sa rozšíril. Och, doparoma, možno by si ne-skôr mala zaobstarať tú knihu. Uspokojiť svoju novonadobudnutú slabosť pre farmárov bezpečným spôsobom.

„Zmeškala som niečo?“ Žena s kučeravými hnedými vlasmi si sadla na stoličku vedľa Logana.

„Nie.“

„Vlastne si premeškala celkom zaujímavý rozhovor o literatúre,“ ozvala sa Jeanie, čím pripomenula Loganovi svoju prítomnosť.

„Nebol zaujímavý. Jeanie, toto je Hazel. Hazel, Jeanie.“

Hazel k nej natiahla ruku ponad Loganove kolená a Jeanie ju prijala. Hazeline prsty trčali z rukavíc bez prstov a Jeanie sa zdali veľmi studené.

„Teší ma.“

Hazel preletela pohľadom z Jeanie na Logana a späť. „Aj mňa. Mám kníhkupectvo vedľa tvojej kaviarne.“

Jeanie sa usmiala. „Ach, vyzerá tak útulne!“

Hazel sa zapýrila. „Vďaka.“

Jeanie bola zaneprázdnená úvahami, či má Hazel na sklade aj nejaké romány o farmároch, a takmer jej ušla ďalšia otázka.

„A ako ste sa vy dvaja spoznali?“ bola zvedavá Hazel.

„Aha, nuž, obvyklým spôsobom,“ odvetila Jeanie. „Takmer som mu rozbila hlavu bejzbalovou pálkou, lebo som si myslela, že je to votrelec, ktorý ma chce zavraždiť, ale v skutočnosti len doručoval rozkošné malé tekvice... teda divé tekvice. A potom som sa zmienila o tom, že v kaviarni možno straši, tak mi navrhol, aby som si sem prišla po... hm... po pomoc.“

Hazel sa za okuliarmi rozšírili oči. „Aha... wow.“

Jeanie sa pokúsila o úsmev, vďaka ktorému by vyzerala o niečo menej bláznivo, ale nemala pocit, že by to fungovalo. Hazel sa mierne pousmiala a oprela sa o svoju stoličku. Pošepkala Loganovi niečo, čo spôsobilo, že prudko pokrútil hlavou. Jeanie nemala čas nad tým príliš dlho premýšľať, pretože na stoličke v rade pred nimi pristála ďalšia žena.

„Vidíte ho tam? Očividne niečo chystá,“ vyhlásila a Jeanie sa zrazu ocitla uprostred nečakanej konverzácie.

„Vyzerá, že sa len rozpráva,“ zamrmlal Logan a táto nová žena naňho zúžila oči.

„Áno, rozpráva sa so starostom. Pravdepodobne má ďalšie šialené plány, ako zničiť toto mesto.“

„Je to iba kvízový večer, Annie.“

„Kvízový večer v ten istý večer, ako sa koná môj kurz pečenia pre začiatočníkov! Takto to naplánoval!“ Zamračila sa na muža na druhej strane miestnosti a Jeanie sledovala jej pohľad. Muž, ktorý plánoval zorganizovať kvízový večer a zničiť mesto, bol urastený a pekný. Nebol taký fešák ako farmár, ale rozhodne bol príťažlivý. Tmavé vlasy, bronzová pleť. Jeho úsmev pripomínal skôr nafúkaný úškrn. Čo tu pridávali do vody? Boli všetci muži v tomto meste sexi? Žili v Dream Harbor muži snov? Jeanie nemohla povedať, že by jej to prekážalo.

„Hovoriš, akoby sme Maca nepoznali od škôlky,“ vyhlásil Logan.

Annie sa zamračila. „To je presne ten problém. Pamätáš si, aký to bol nezmar. V druhej triede ti každý deň kradol kakao! Práve ty by si to mal pochopiť!“

Logan sa ticho zasmial a vydýchol si. „Ja som sa cez to už preniesol.“

Annie si prekrížila ruky na hrudi. „Nuž, ja ešte nie.“

Nakoniec sa pozrela na Jeanie, ktorá sa usmiala a nsmelo jej zakývala.

„Panebože! Ty musíš byť tá tajomná nová majiteľka kaviarne! Som Annie, majiteľka pekárne Sugar Plum. Rada ťa konečne spoznávam.“

„Som záhadná?“ opýtala sa Jeanie a kradmo sa pozrela na Logana. Tváril sa zachmúrene, ale neodpovedal jej. „Aj mňa teší, že ťa spoznávam. Tvoja pekáreň každé ráno nádherne vonia.“

„Tak sa u nás zastav! A okrem toho, cez víkendy ráno zvyčajne roznášam koláčiky do kaviarne. Ušetri ma pozdravu, ktorým si privítala Logana.“

Jeanie od rozpakov očerveneli líca, ale Annie sa smiala, akoby to bola dobrá zábava.

„Naozaj v tom nebolo nič osobné...“ začala vysvetľovať, ale Annie ju mávnutím ruky prerušila.

„Keby som zbadala tohto veľkého farbáka, ako sa zakráda po zadnej uličke, a nepoznala by som ho od narodenia, asi by som sa ho tiež pokúsila udrieť po hlave.“

„Ja sa nezakrádam.“

„Nuž, trochu to vyzeralo, že sa zakrádaš,“ poznamenala Jeanie.

Annie zapichla do Logana prst. „Vidiš, zakrádal si sa. Páči sa mi,“ povedala a ukázala na Jeanie.

„Kedy sa tá hlúpa schôdza už začne?“ Loganov hlas bol rozkošnou zmesou podráždenosti a zúfalstva.

Hazel ho potľapkala po kolene rukou, na ktorej mala stále rukavicu.

„Vieš, že starosta Kelly nikdy nezačína načas.“

„Prečo ho tak voláš? Hovor mu jednoducho otec.“

Hazel pokrčila plecami. „Je v práci. Snažím sa byť úctivá.“

Logan zagúľal očami, ale Jeanie si nemohla pomôcť a usmiala sa. Už teraz mala rada týchto ľudí. Mala rada toto mesto. Mala rada tohto ufrflaného farmára. Žiadala azda priveľa, ak sem chcela zapadnúť? Ak chcela, aby ju Annie mala skutočne rada, aby ju knižný klub pozval do svojich radov, aby ju Hazel predstavila svojmu otcovi, starostovi?

Tlak na to, aby veci v kaviarni fungovali, sa stupňoval. Lenže ak sa Jeanie dokázala postarať o to, aby bol Marvin pripravený na svoje stretnutia s miliardovými investormi, ktoré mal každý týždeň, potom by mala určite zvládnuť aj prevádzkovať malú kaviareň. Všetak?